

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.363/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Vágó György LL.M. ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Polgármesteri Hivatal (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Kathi Orsolya)
A per tárgya:	közfoglálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (31. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.701.157/2022/30. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 306.685 (háromszázhatyzer-hatszáznyolcvanöt) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1992-2014. között, majd – rövid megszakítást követően – 2015. november 1. napjától ismételten az alperesnél töltött be jegyzői munkakört; a kinevezése határozatlan időtartamra szól.

[2] helység1 Város Önkormányzata Képviselő-testületének Bizottsága (a továbbiakban: Bizottság) 2022. március 24. napján ülés keretében tanácskozott. Az ülésen a Bizottság hat megválasztott tagja, egy további települési képviselő, valamint – hivatalból, tanácskozási joggal – a jegyző vett részt. A Bizottság jelen lévő, szavazati joggal rendelkező tagjai két, a napirend módosítására irányuló indítványról szavaztak, majd miután ezeket nem fogadták el, tanúl bizottsági tag (a Kör1 elnevezésű civil szervezet delegált képviselője) ötperces szünet elrendelését kérte a Bizottság elnökétől azzal az indokkal, hogy a Körhöz tartozó képviselőtársaival konzultálni kíván. A Bizottság elnöke a kérelem teljesítéséhez szóban hozzájárult, azonban a szünet hivatalos elrendelése, valamint annak az ülésről készített jegyzőkönyvben való rögzítése nem történt meg.

[3] A bizottsági ülés megtartására hivatali munkaidőn túl került sor, amikor a Hivatal irodái már zárva voltak. A felperes irodája a tárgyalóterem közvetlen közelében helyezkedett el és annak kulcsa a felperesnél volt, így a szünetet kérő tanúl bizottsági tag és két képviselőtársa oda mentek be. Miután a felperes az irodát kinyitotta és a három képviselőt beengedte, tanúl arra kérte, hogy maradjon velük, mivel jogi tanácsra volt szükségük. A képviselők arra vonatkozóan kértek tájékoztatást, hogy milyen lehetséges jogkövetkezményekkel járna a szavazásra bocsátott napirendi pontok elfogadásának elutasítása. A felperes a napirendi pontok elfogadását javasolta. A néhány perces informális konzultációt követően a képviselők és a felperes visszatértek az ülésterembe, ahol tanúl2, a Bizottság elnöke azt a kérdést intézte a jelenlévőkhöz, hogy az irodában elhangzottak nyilvánosnak tekinthetők-e, amire tanúl3 képviselő tartalmilag nemleges választ adott. A Bizottság tagjai ezt követően az eredetileg meghirdetett napirendi pontokról szavaztak, azonban ezek a napirendi pontok sem kapták meg a szükséges támogatást (a Kör képviselőinek 3 igen szavazata, illetve a másik 3 bizottsági tag tartózkodása mellett nem kerültek elfogadásra), amelyre tekintettel a Bizottság elnöke az ülést berekesztette.

[4] A bizottsági ülést követően néhány nappal később lezajlott személyes egyeztetés keretében a polgármester tájékoztatást kért a bizottsági ülésen történekről. A felperes azt a tájékoztatást adta, hogy a Bizottság sem az eredeti napirendi pontokat, sem pedig az azok módosítására irányuló képviselői indítványokat nem fogadta el, a meghirdetett napirendi pontokat érdemben nem tárgyalta, így azok nem terjeszthetők a Képviselő-testület soron következő ülése elé. Ezt követően a polgármester telefonon érdeklődött a Bizottság elnökénél a bizottsági ülés lefolyásáról. A Bizottság elnöke arról tájékoztatta, hogy a felperes az „ellenzéki” képviselőkkel együtt elhagyta az ülést („kivonult”), és a felperes irodájában lefolytatott megbeszélés tartalmára vonatkozóan feltett kérdésére nem kapott választ.

[5] A polgármester a munkáltatói jogkör gyakorlójaként 2022. április 29. napján felmondással megszüntette a felperes közszolgálati jogviszonyát, amelynek okaként – a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (2) bekezdésében foglaltakra hivatkozva – bizalomvesztést jelölt meg. A felmentés indokolása az alábbiakat rögzítette: „A Bizottság 2022. március 31-i ülésén nem tudtam részt venni, ezért,

hogy tájékozódjak, elkértem az arról készült jegyzőkönyvet, majd megkértem Önt és a bizottság elnökét, tájékoztassanak, mi történt a bizottsági ülésen. Ön csak arról tájékoztatott, ami a jegyzőkönyvben szerepel, a bizottság elnöke azonban elmondta azt is, hogy az ellenzéki képviselők az ülésen szünetet kértek, majd Önnel együtt kivonultak az ülésről – ezt a fontos körülményt az ülésről készült jegyzőkönyv nem tartalmazza – és átmentek az Ön irodájába tanácskozni. A bizottság elnökének kérdésére pedig, hogy miről tanácskoztak, sem Ön, sem az ellenzéki képviselők nem voltak hajlandók válaszolni. tanú³ ellenzéki képviselő annyi megjegyzést fűzött hozzá, hogy „Ez olyan, amikor ti beültök a polgármesterhez az irodában. Mi sem kérdezzük meg, hogy ti miről beszéltek”. Ezt követően meghallgattam az ominózus bizottsági ülésről készült hangfelvételt, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy a bizottság elnökének szavai helytállóak. Mivel Ön bizonyítottan a képviselő-testület tagjait nem azonos módon kezeli – jelen esetben az ellenzéki képviselőkkel számomra sem megismerhető tartalmú egyeztetést (megbeszélést) folytatott –, előlem fontos információkat hallgat el, kérdéseimre nem válaszol őszintén, feladatát nem a vezetője iránti szakmai lojalitással, korrekt együttműködéssel látja el (Kttv. 66. § (1) bekezdés), vezetői bizalmamat teljes mértékben elveszítette, a jogviszonya a továbbiakban nem tartható fenn, ezért a rendelkező részben foglalt döntést voltam kénytelen meghozni”.

A felperes keresete és az alperes védírata

[6] A felperes keresetében a felmentés jogellenessége jogkövetkezményeként az alperesnek a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján 24 havi illetményének megfelelő összegű, 17.968.800 forint átalánykártérítés megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint a keresettel támadott munkáltatói intézkedés (felmentés) jogellenes, mivel annak indokolása nem valós, nem okszerű, nem világos és nem időszerű, így nem felel meg az irányadó jogszabályi követelményeknek – különösen a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontjában és 66. § (1) bekezdésében rögzített előírásoknak, továbbá ellentétes a Kúria Munkaügyi Kollégiumának MK 95. számú állásfoglalásban megtestesülő állandósult bírói gyakorlattal is.

[7] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította a felperes közszolgálati jogviszonya megszüntetésének jogellenességét, és ennek jogkövetkezményeként kötelezte az alperest, hogy átalánykártérítés címén fizessen meg a felperesnek 14.974.000 forintot; a keresetet az ezen összeget meghaladó részében elutasította. Ítéletét a Kttv. 226. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó és a 246. §-a alapján irányadó 63. § (2) bekezdés e) pontjára, továbbá a 66. § (1)-(2) bekezdéseire és 76. § (2) bekezdésére alapította.

[9] A releváns bírói gyakorlat ismertetését követően rögzítette, hogy az alperes a bizalomvesztés indokaként lényegében három fő ténybeli körülményre, illetve kötelezettségszegésre hivatkozott: 1. a felperes nem azonos módon kezelte a képviselő-testület tagjait, részrehajlónak mutatkozott az ellenzéki képviselők irányába, és velük – a polgármester tudta és tájékoztatása nélkül – külön egyeztetést, megbeszélést folytatott; 2. a

felperes a polgármester részére nem adott teljeskörű, a valóságnak megfelelő tájékoztatást, előle lényeges információkat hallgatott el, illetve kérdéseire nem adott őszinte választ, ezáltal feladatát nem a munkáltatói jogkör gyakorlója iránt elvárható szakmai lojalitással és korrekt együttműködéssel látta el; 3. a bizottsági ülésről szóló jegyzőkönyvet tartalmilag nem megfelelően készítette el.

[10] A felmentés indoklásában elsőként hivatkozott okot vizsgálva megállapította, hogy sem az alperes által bizonyítékként csatolt korábbi keletkezésű okiratok (pl. a Kör1 közgyűlésének jelenléti íve, az egyesület alapszabály-módosításának elektronikus benyújtására vonatkozó meghatalmazás), sem pedig a perben meghallgatott tanúk vallomásai nem bizonyították hitelt érdemlően az alperesnek a felperes aktív politikai szerepvállalására, politikai nézetei hangoztatására, illetve a Kör általa történő kiemelt támogatására vonatkozó állításait. Megállapította továbbá, hogy a perben meghallgatott tanúk egybehangzó vallomásai cáfolták a felperes politikai részrehajlását, ezzel szemben igazolták pártatlan, valamennyi képviselővel szemben együttműködő magatartását. A volt polgármester Hivatalnál tett látogatásai adminisztratív jellegűek voltak, a felperes aktív politikai szerepvállalása (pl. a Kör gyűlésein, megbeszéléseken való részvétel) nem nyert bizonyítást. A vizsgált bizottsági üléssel kapcsolatban a tanúk vallomásai megerősítették, hogy a felperes csupán azért hagyta el rövid időre a termet a három képviselővel együtt, hogy számukra az irodáját kinyissa, majd ezt követően egyikük kifejezett kérésére maradt velük abból a célból, hogy szakmai tájékoztatást adjon a napirendi pontok tárgyalása elmaradásának következményeiről.

[11] A felmentés második indokával (tájékoztatás elmaradása, lényeges információ elhallgatása) kapcsolatban megállapította, hogy tanúkénti meghallgatása során maga a polgármester is ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy pontosan mikor és milyen körülmények között kért tájékoztatást a felperestől a bizottsági ülés eseményeiről. A 2023. szeptemberi tanúvallomásában – a felperessel történt szembesítés során – azt állította, hogy a képviselőkkel történt külön megbeszélésre („kivonulásra”) vonatkozó kérdést csak a harmadik beszélgetésük alkalmával tette fel, amikor már a felmentésről volt szó. Ezzel szemben a korábbi, 2023. márciusi tárgyaláson tett tanúvallomásában még úgy emlékezett, hogy a „kivonulásra” már a második, majd azt követően a harmadik beszélgetésük alkalmával is rákérdezett, mely harmadik – a bizottsági ülésről készült hangfelvétel meghallgatását követő – alkalommal a tények teljeskörű tisztázása volt napirenden, mielőtt a felmentésről véglegesen döntött volna („aludt rá egyet”). A polgármester által tett tanúvallomások között feszülő ezen ellentmondások megkérdőjelezzik azt, hogy a polgármester ténylegesen hány alkalommal és milyen konkrét tartalommal folytatott érdemi egyeztetést a felperessel, következésképpen nem tekinthető bizonyítottnak a polgármester azon állítása, miszerint a felperes lényeges információkat elhallgatott volna előle, illetve kérdéseire nem adott volna őszinte választ.

[12] További megállapítása szerint a felperes által a bizottsági ülés eredménytelenségéről a polgármester részére adott első tájékoztatás megfelelt a valóságnak és az tartalmazta a lényeges információkat, ezzel szemben az alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy a polgármester ezt követően még két alkalommal kifejezetten rákérdezett volna az ún. „kivonulásra”.

[13] A harmadik felmentési indok kapcsán (valótlan tartalmú jegyzőkönyv) megállapította, hogy a helyi önkormányzat bizottsági üléséről készülő jegyzőkönyvek – összhangban a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 52. §-ával és a helyi SZMSZ előírásaival – nem szó szerint készülnek, a perbeli jegyzőkönyvet pedig egy másik hivatali dolgozó készítette hangfelvétel alapján, azon a felperes csak formai javításokat végzett, és azt nem is írta alá.

[14] Vizsgálat tárgyává tette a felek közötti bizalmi viszonyban bekövetkezett törés – mint a bizalomvesztésre alapított munkáltatói intézkedés előfeltétele – megvalósulását is. A polgármester által tett tanúvallomásban foglaltakra figyelemmel, amelyben a felperessel szemben már korábban is fennálló sérelmeit részletezte, azt a következtetést vont le, hogy a munkáltatói bizalomvesztést valójában nem a felmentés indokolásában megjelölt körülmények (a bizottsági ülésen történtek) okozták; a polgármester bizalma a felperesben – a per adatai alapján megállapíthatóan – már a közös munka kezdetétől fogva nem volt meg. Megítélése szerint a munkáltató által hivatkozott bizalomvesztés nem objektív tényeken, hanem döntően a polgármester szubjektív értékelésén alapult, és a felmentést jogilag alátámasztó súlyos és okszerű indokok objektív bizonyítékokkal történő igazolása a perben nem történt meg, így azok tényleges fennállása sem volt az eljárás során megállapítható.

[15] Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a bizalomvesztésre alapított felmentés jogellenes, mivel a felmentés indoka ténybelileg nem valós, így az a bizalomvesztésre alapított felmentés érvényes indokául sem szolgálhatott, következésképpen a felperes által támadott munkáltatói intézkedés okszerűnek sem minősülhetett.

[16] A fentiek megállapítását követően – a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetére átalánykártérítés megállapítását lehetővé tevő Kttv. 193. § (5) bekezdésére hivatkozva – a felperest megillető kártérítés mértékét 20 havi illetmény összegében határozta meg.

[17] A kártérítés mértékének meghatározása során abból indult ki, hogy a felperes több mint 30 éve fennálló közszolgálati jogviszonyát a munkáltató a felmentési jogát súlyosan jogellenesen gyakorolva szüntette meg. Mérlegelte továbbá a felperes életkorát és annak az elhelyezkedési esélyekre gyakorolt korlátozó hatását, valamint a munkáltatói jogsértés szankciós jellegét.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[18] A fellebbezésében az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan – a tárgyaláson pontosítottak szerint – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontját, 66. §-át, 76. § (1)-(2) bekezdéseit, 167. § (3) bekezdés b) pontját, 193. § (3) és (6) bekezdéseit, 226. § (1) bekezdését, valamint a Kp. 2. § (4) bekezdését jelölte meg; emellett – kúriai határozatokra és a 3/2016. (III. 21.) KMK vélemény 5. pontjára is hivatkozva – a releváns bírói gyakorlat megsértését is állította.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében nem értékelte kellő súllyal azt a kiemelten fontos jogkérdést, hogy a felperes ténylegesen elhallgatott-e információt vagy adott-e valótlan tájékoztatást a polgármesternek, jóllehet az ilyen jellegű kötelezettségszegő magatartás objektíve megalapozza a bizalomvesztést. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az ítéletében tévesen és indokolatlanul, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével mellőzte annak tényleges súlya szerinti értékelését, hogy a felperes konkrét magatartása kimerítette-e a munkáltató által hivatkozott kötelezettségszegéseket, és a felperesi védekezést kritikátlanul elfogadva jutott arra a téves következtetésre, hogy az együttműködési kötelezettség megsértése a per adatai alapján nem állapítható meg. Kiemelte, hogy egy ilyen tartalmú ítélet joggyakorlatként történő fenntartása azt a veszélyes üzenetet hordozná, hogy egy vezető köztisztviselő (jegyző) jogkövetkezmények nélkül megtevesztheti a felettesét.

[20] Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását is, amely szerint tanúl „jogi segítséget” kért volna a felperestől a kifogásolt bizottsági ülés szünetében. Álláspontja szerint e bírói következtetés iratellenes, továbbá ellentétes a bizonyítékként csatolt hangfelvételen rögzítettekkel is. Az elsőfokú bíróság tévesen, a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével járt el, amikor az elfogult és részrehajló tanúvallomásokat helyezte előtérbe a perdöntő és objektív bizonyítéknak tekintendő hangfelvétellel szemben. A hangfelvétel egyrészt nem rögzíti, hogy a felperes az állítólagos jogi tanácsadás miatt hagyta volna el az ülés helyszínét, másrészt nem támasztja alá azt sem, hogy a szünetről visszatérő képviselők az ülésen elhangzott elnöki kérdésre válaszolva ezzel indokolták volna távollétüket. Utalt arra is, hogy tanúl korábbi polgármesterként rendelkezett azzal a jogi és szakmai tapasztalattal, amely alapján nem szorult rá a felperes jogi iránymutatására a kérdéses eljárási szabályok tekintetében. Előadta továbbá, hogy a hangfelvétel tanúsága szerint a szünetet követően a felperes irodájában folytatott megbeszélés tartalmára irányuló bizottsági elnöki kérdésre tanú3 képviselő kitérő és az ülés méltóságát is sértő választ adott; ez a válasz pedig ellentmondásban áll a felperes által később, az elsőfokú eljárásban előadott azzal a magyarázattal, miszerint az irodában csupán egy egyszerű jogi kérdéstről történt egyeztetés.

[21] A kialakult joggyakorlat (EBD2016. M.7., Kúria Mfv.II.10.093/2015/6.) szerint a köztisztviselő részéről a munkáltatói jogkört gyakorló vezető szándékos megtévesztése vagy a releváns információk elhallgatása önmagában is súlyos, a bizalomvesztés jogcímén történő felmentést megalapozó kötelezettségszegésnek minősül. Mivel a felmentést ténylegesen erre a kötelezettségszegésre alapította – utalva a felek közötti bizalmi viszonyban bekövetkezett törésre és a felperes részéről tanúsított lojalitáshiányra is –, a felperes e magatartása miatt a felmentése jogszerű és indokolt, összhangban a Kttv. vonatkozó rendelkezéseivel és az irányadó bírói gyakorlattal (pl. az EBH 2016.M.24 számú döntéssel), amelyet az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott az ítéletének meghozatalakor.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megítélt átalánykártérítés mértékének meghatározása során jogszabálysértő módon elmulasztotta vizsgálni a felperest terhelő kárenyhítési kötelezettséget. Nem utalt arra, hogy a felperes a jogviszony megszüntetését követően tett-e konkrét, értékelhető lépéseket az újbóli elhelyezkedése érdekében; ehelyett kizárólag a nyugdíjkorhatárhoz közeli életkorára hivatkozott. Megítélése szerint azonban a felperes életkora e körben irreleváns (mivel nem minősült védett korúnak), és a felperes ténylegesen semmilyen aktív erőfeszítést nem tett az őt terhelő kárenyhítési kötelezettség teljesítése érdekében, jóllehet végzettsége alapján nem kizárólag jegyzői állásra pályázhatott volna.

[23] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak érdemi helytállóságára és helyes indokaira hivatkozva.

[24] Vitatta az alperesi fellebbezés megalapozottságát, annak belső ellentmondásaira és iratellenes voltára hivatkozott. Külön is kiemelte e körben azt az alperesi kifogást, miszerint az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni az információ elhallgatásának kérdését. Rámutatott: ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének [36] bekezdésében kifejezetten rögzítette e vizsgálat megtörténtét és annak eredményét, amelynek során arra a megalapozott következtetésre jutott, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján éppen a polgármester tájékoztatáskérésre vonatkozó perbeli tanúnyilatkozatai mutatkoztak jelentős mértékben ellentmondásosnak. A polgármester tanúként tett nyilatkozatainak nyilvánvaló inkonzisztenciája következtében az elsőfokú bíróság megalapozottan vont a kétségbe azok valóságtartalmát, és e következtetlenség objektíve lehetetlenné tette annak pontos

rekonstruálását is, hogy ténylegesen hány beszélgetésre került sor a felperes és a polgármester között, és pontosan mi volt azok konkrét tartalma.

[25] Megítélése szerint az alperes kárenyhítéssel kapcsolatos fellebbezési érvei egyrészt megalapozatlanok és iratellenesek, másrészt azokra az alperes már csak azért sem hivatkozhatott alappal a fellebbezésében, mert ezt a kérdéskört az elsőfokú eljárás során érdemben fel sem vetette.

[26] A fellebbezési tárgyaláson vitatta a bizottsági ülésről készült jegyzőkönyv tartalmával kapcsolatos alperesi kifogás elsőfokú bíróság általi, felmentési okként történő elfogadását.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[27] A fellebbezés nem alapos.

[28] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül; fellebbezés hiányában nem érintve annak a keresetet részben elutasító rendelkezését. Felülbírálata eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perben releváns tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helytállóan állapította meg, az ügyben irányadó jogszabályi rendelkezéseket pontosan azonosította, majd azok tartalmának helyes értelmezése alapján, azokat az ügy konkrétumaira megfelelően alkalmazva az ügy érdemében megalapozott és jogszerű döntést hozott, amelynek részletes és kimerítő indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[29] Az ítéltábla a felperesnek a fellebbezési tárgyaláson előadott azon szóbeli kifogása kapcsán, amely szerint az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen állapított meg a felmentés indokolása körében egy további felmentési okot (a bizottsági ülésről készült jegyzőkönyv valótlan tartalma) megjegyzi, hogy ezen állított eljárási jogszabálysértés érdemi vizsgálata a másodfokú eljárásban nem volt lehetséges, mivel az elsőfokú ítéletet a felperes sem önálló fellebbezéssel, sem csatlakozó fellebbezéssel nem támadta. Ennek következtében az ítéltábla – tekintettel a Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített fellebbezési kérelemhez és ellenkérelemhez kötöttségre mint vizsgálati korlátra – e kérdést a másodfokú eljárásban nem érinthette.

[30] Az alperes fellebbezése tartalmilag három fő kérdéskört ölelt fel: egyrészt a felperes által a polgármesternek adott tájékoztatás állított valótlanosságát (jelen ítélet [19] és [21] bekezdései), másrészt a felperesnek az ún. ellenzéki képviselők irányában tanúsított, és az alperes által részrehajlásként értelmezett magatartását (jelen ítélet [20] bekezdése), harmadrészt a felperes oldalán az alperes szerint fennálló kárenyhítési kötelezettség megsértését (jelen ítélet [22] bekezdése). E kérdéskörök mindegyikében a felperesi érvelés

lényegében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlanságának, továbbá – a kárenyhítés kérdésében – az ítéleti indokolás hiányosságainak az állítására irányult, azonban a felperes ezen érvelését – az anyagi jogi (Kttv.) rendelkezések megsértésére alapítva – nem támasztotta alá releváns eljárési jogszabálysértésre történő hivatkozással. Így nem hivatkozott sem a bizonyítékok Kp. 78. § (2) bekezdése szerinti, vagy a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegelését érintő fogyatékosagra, sem pedig az ítélet indokolására irányadó, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglalt tartalmi és szerkezeti követelmények elsőfokú bíróság általi megsértésére. Az eljárési jogsértésre hivatkozás hiányának jogkövetkezménye azonban nem a fellebbezés visszautasítása, mivel a Kp. a fellebbezési eljárásban ilyen tartalmú visszautasítási okot nem nevesít [Kp. 102. § (1) bekezdés a)-e) pontok]. A mulasztás tényleges eljárásjogi következménye – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az, hogy az említett hiányosság folytán az ítéltábla a másodfokú eljárásban sem az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottságát – ezen belül a bizonyítékok mérlegelésének helyességét –, sem pedig az ítéleti indokolási kötelezettség elsőfokú bíróság általi teljesítésének megfelelőségét érdemben nem bírálhatta felül, hanem a fellebbezést és az ellenkérelmet kizárólag az elsőfokú ítéletben jogerősen rögzített tényállás alapulvételeivel bírálhatta el.

[31] A fentiekből következően tehát a másodfokú felülbírálat keretei között az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezésben eljárési jogszabálysértés megjelölése hiányában nem vitatott tényállás alapján az alperes helyesen alkalmazta-e a Kttv. rendelkezéseit a bizalomvesztésre alapított felmentés tekintetében. E körben az ítéltábla arra mutat rá, hogy közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének egyik különös jogcíme a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontjában kodifikált bizalomvesztés. E jogalap jogdogmatikai szempontból arra a körülményre vezethető vissza, hogy a hivatkozott jogviszony immanens természeténél fogva az annak alanyai – különösen a munkáltatói jogkört gyakorló vezető és az alárendelt beosztott – közötti kölcsönös bizalomra épül, amely a hatékony együttműködésnek és a közfeladatok felelősségteljes ellátásának esszenciális feltétele. Ennélfogva e felmentési ok dogmatikai lényege az, hogy a felek között a jogviszony létesítésekor feltételezhetően fennálló bizalmi viszonyrendszerben következik be olyan, objektív tényekkel hitelt érdemlően alátámasztott és a felmentés elkerülhetetlenségét megalapozó bizalomvesztés („törés”), amely a jogviszony további rendeltetésszerű fenntartását a munkáltató számára észszerűen már nem teszi lehetségessé. Ez a jogi megközelítés tükröződik a Kúria állandósult és következetes ítélkezési gyakorlatában is, amely szerint a bizalmatlanság mint felmentési indok nem lehet pusztán személyes szimpátia vagy antipátia kérdése; ilyenként csak a köztisztviselő magatartásában vagy munkájában ténylegesen megnyilvánuló és egyéb bizonyítható olyan objektív tények szolgálhatnak, amelyek kellő és okszerű magyarázatát adják annak, hogy a köztisztviselő felmentése miért vált elkerülhetetlenné (Kf.VII.40.323/2020/8., Kfv.IX.37.673/2019/5., Mfv.II.10.179/2017/5.). Ezzel az értelmezéssel összhangban állóan a Kúria Közigazgatási Kollégiumának 3/2016. (III. 21.) KMK véleménye rögzíti, hogy a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontja szerinti felmentési okhoz nem elegendő valamilyen kormánytisztviselői kötelezettségzegés igazolása, szükséges a kölcsönös együttműködés szerinti munkavégzésen alapuló bizalmi elvben bekövetkezett „törésre” utalás is.

[32] A bizalmi viszony megingása vagy megszűnése (törése) – logikai szükségszerűségként – tehát fogalmilag implikálja a bizalom korábbi meglétét, hiszen logikailag csak olyan bizalom ingatható meg vagy veszíthető el, amely korábban létezett; a bizalomvesztés ezért fogalmilag egy korábbi bizalmi állapot fennállását feltételezi, amely állapot az azt kiváltó ok következtében sérült vagy szűnt meg. Vagyis annak a ténynek a megállapításához, hogy a felek közötti együttműködésben bizalomvesztésbe torkolló objektív romlás következett be, elengedhetetlen – mint fogalmi értékelési keret – a kezdeti pozitív bizalmi alap tényleges megléte. Következésképpen a bizalomvesztés jogcímének jogszerű alkalmazásához nem elégséges csupán egy negatív magatartást vagy eseményt bizonyítani, hanem annak bizonyítása is szükséges, hogy az adott magatartás egy korábban ténylegesen fennálló bizalmi viszonyt sértett meg olyan mértékben, amely annak helyreállítását kizárja. Amennyiben tehát bizonyítást nyer, hogy a bizalom a felek között már a jogviszony, illetve a munkakapcsolatuk kezdetén sem létezett, úgy annak későbbi elvesztése fogalmilag kizárt. Mindebből következően a bizalomvesztésre alapított jogviszony megszüntetés jogszerűségének vizsgálata során az elsődleges vizsgálandó kérdés az, hogy a felek viszonyában a bizalom egyáltalán fennállt-e. Ezért ezen előzetes feltétel vizsgálata logikailag szükségszerűen megelőzi a felmentés konkrét indokai valóságának, okszerűségének és világosságának vizsgálatát, mivel amennyiben a bizalom már eredendően hiányzott, az e jogcímre alapított felmentés – függetlenül a felhozott konkrét indokoktól – eleve jogellenes.

[33] A fentiekben kifejtett dogmatikai követelménynek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletében vizsgálta a felek közötti bizalmi viszonyban bekövetkezett állítólagos törésnek – mint a bizalomvesztésre alapított felmentés Kttv.-ben rögzített fogalmi előfeltételének – tényleges fennállását. E körben – különös jelentőséget tulajdonítva a polgármester saját perbeli tanúnyilatkozatainak, amelyekben a felperessel szembeni, már a munkakapcsolat kezdetétől fogva fennálló bizalomhiányát és általa folyamatosan hangoztatott szakmai kifogásait részletezte – okszerű mérlegelést követően jutott arra a jogi következtetésre, hogy a munkáltató által a felmentés indokaként megjelölt bizalomvesztést ténylegesen nem a felmentésben megjelölt konkrét esemény idézte elő, hanem az a polgármester és a felperes között már a közvetlen munkavégzésre irányuló kapcsolatuk kezdetétől fogva eleve hiányzott. Erre a körülményre – az ítéltábla megállapítása szerint – egyes tanúvallomások adatai is utaltak (például tanú2 tanúvallomása a 25. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalának első bekezdésében). Mindez pedig – a fentebb részletezett dogmatikai alapvetésekkel összhangban – azt eredményezte, hogy a felperes bizalomvesztés jogcímére alapított felmentése – a megelőző kölcsönös bizalmi viszony fennállásának bizonyított hiányában – már fogalmi okból is eleve jogellenesnek minősült. Ez a megállapítás önmagában megalapozta a felmentés jogellenességét, függetlenül a munkáltató által felhozott további konkrét indokok érdemi vizsgálatának eredményétől.

[34] Mindezekre tekintettel már csak másodlagos jelentőséggel bírt annak vizsgálata, hogy a felmentés indokolásában felhozott konkrét okok (az állítólagos egyenlőtlen bánásmód, információ elhallgatás, jegyzőkönyvkészítési hiba) egyébként megfelelték-e a munkáltatói felmentés indokolásával szemben támasztott valóság, világosság és okszerűség követelményének, mivel – még e konkrét indokok esetleges megalapozottsága esetén is – a felmentés – fenti alapvető fogalmi előfeltétel hiányában – a bizalomvesztés jogcímén eleve nem lehetett jogszerű. Noha az elsőfokú bíróság ítéletében – a fentiek szerint – megállapította a bizalomvesztés fogalmi előfeltételének, a korábbi bizalomnak a hiányát, az alperes

fellebbezésében ezt a központi ítéleti megállapítást, illetve az azt alátámasztó indokokat nem sérelmezte, csupán érintőlegesen hivatkozott a felmentés indokolásának a bizalmi viszony törésére utaló részére, így az a másodfokú felülbírálat körén kívül esett. E fellebbezési hiányosságra tekintettel, és figyelemmel az ítélet [32] bekezdésében kifejtettekre is az ítéltábla – a Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített kérelemhez kötöttség elvéből, valamint a Kp. 99. § (1) bekezdéséből, 100. § (2) bekezdés b) pontjából és 104. § (1) bekezdéséből (a tényállás felülbírálatának eljárásjogi korlátaiból) szükségszerűen következően – nem vizsgálhatta felül az elsőfokú ítéletnek a bizalmi viszony eredendő, eleve meglévő hiányára vonatkozó ténybeli és jogi megállapításait és azok indokolását, hanem az abban foglaltakat – mint a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között nem támadott és így irányadóvá vált megállapítást – el kellett fogadnia. Megjegyzi egyébiránt, hogy az elsőfokú bíróságnak e körben tett következtetéseit, valamint az azt megalapozó bizonyítékok értékelését maga is logikusnak, okszerűnek és a peradatokkal maradéktalanul alátámasztottnak találta. Mindezekre tekintettel, mivel az elsőfokú ítéletnek a felmentés jogellenességét önmagában megalapozó, és fellebbezéssel nem támadott indoka (bizalmi törés hiánya) helytálló, az alperes fellebbezése szükségképpen megalapozatlan.

[35] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban az alperes fellebbezése ezen túlmenően is alaptalan. A peres iratoknak, különösen a polgármester tanúvallomásainak áttanulmányozása alapján a másodfokú bíróság osztja az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében részletezett azon következtetést, miszerint a polgármester nyilatkozatai számos ponton ellentmondásosak voltak. Nevezetesen, míg a polgármester egyik vallomásában azt állította, hogy az ún. „kivonulás” körülményeire csak a harmadik, már a felmentést ténylegesen megelőző beszélgetésük során kérdezett rá, addig egy korábbi vallomásában ezzel ellentétesen úgy nyilatkozott, hogy már a második, illetve a harmadik – a döntést megelőző, még tényisztázó jellegű – megbeszélés alkalmával is rákérdezett erre. E saját előadásbeli, feloldhatatlan ellentmondásokra figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a polgármester tanúként tett vallomása – annak nyilvánvaló belső inkoherenciája miatt – nem fogadható el hitelt érdemlő bizonyítéknak sem a felperessel folytatott megbeszélések valós számára és pontos tartalmára, sem pedig arra nézve, hogy a képviselők említett „kivonulására” vonatkozóan a polgármester részéről a felmentést megelőzően egyáltalán elhangzott-e konkrét kérdés a felperes irányába.

[36] További érvként az elsőfokú bíróság – az ítéltábla által is helytállónak ítélt – logikus gondolatmenettel mutatott rá annak az alperesi állításnak az életszerűtlenségére is, mely szerint a felperes – amennyiben a polgármester valóban konkrét, célzott kérdést tett volna fel neki a „kivonulás” részletes körülményeiről – ezen információt szándékosan elhallgatta volna, vagy azzal kapcsolatban valótlan tartalmú tájékoztatást adott volna. Helytállónak fejtette ki e körben az elsőfokú bíróság, hogy mivel a kérdéses képviselők a vitatott ülésen a végső szavazás során a polgármester akkori politikai érdekeinek megfelelő módon jártak el (azaz megszavazták a napirendet), a felperesnek észszerűen nem fűződhetett racionális indoka vagy egyéb motivációja ahhoz, hogy egy erre vonatkozó esetleges polgármesteri kérdésre szándékosan valótlan vagy kitérő választ adjon; ellenkezőleg, a valós tények hiánytalan feltárása ebben a konkrét helyzetben éppen hogy alkalmas lett volna a felperesnek a munkáltatói érdekek iránti állítólagosan hiányolt elkötelezettségét és lojalitását alátámasztani.

[37] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az ítéltábla álláspontja szerint is okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy amikor a felperes a polgármesternek a bizottsági ülésen történetekre vonatkozó – általános jellegű – kérdésére arról adott tájékoztatást, hogy a napirendi pontok az elfogadásuk hiányában nem kerültek fel a napirendre, és emiatt az érintett előterjesztések a képviselő-testület által nem tárgyalhatók, akkor a hozzá intézett kérdésre vonatkozóan tartalmilag adekvát, lényegre törő és a valóságnak megfelelő tájékoztatást adott. A kölcsönös együttműködés és tájékoztatás általános kötelezettsége [Kttv. 66. § (1) bekezdés] sem implicálta azt, hogy a felperesnek ezen információs körön túlmenően, külön célzott munkáltatói kérdés hiányában részleteznie kellett volna az ülés egyéb eseményeit, így az ún. „kivonulás” körülményeit, különösen annak fényében, hogy e további körülményeknek a feltett kérdés megválaszolása és a tájékoztatás lényege szempontjából érdemi relevanciája nem volt.

[38] Nem tekinthető ezért megalapozottnak az ítéltábla megítélése szerint az alperes azon fellebbezési érvelése sem, miszerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a felperes állítólagos információ elhallgatását, illetve kritikátlanul elfogadta a felperes perbeli védekezését. Ezt az alperesi állítást tételesen cáfolja, hogy – amint az a fentiekben részletesen kifejtésre került – az elsőfokú ítélet éppen a polgármesteri tanúvallomás részletes kritikai értékelése, valamint a felperesnek felrótt magatartás életszerűtlenségére vonatkozó logikai következtetések alapján jutott arra a megalapozott következtetésre, hogy a felperes perbeli előadása fogadható el hitelt érdemlőnek és így az ítélet meghozatala során irányadónak. Ebből logikusan következik, hogy mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes részéről sem szándékos információ visszatartás, sem a munkáltató megtévesztésére irányuló magatartás nem történt, nem bír jogi relevanciával az alperes azon további fellebbezési érvelése sem, miszerint a felperes e körben megsértette az őt terhelő együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét. Nyilvánvalóan alaptalan továbbá – az előzőekből következően – az alperes azon felvetése is, miszerint az elsőfokú ítélet valamely köztisztviselői kötelezettségszegést szankcionátlanul hagyott volna, hiszen az elsőfokú bíróság éppen magát a kötelezettségszegés tényét nem találta bizonyítottnak.

[39] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy az elsőfokú bíróság kellő alaposággal vizsgálta azt az alperesi állításrendszert is, amely a felperes vélt politikai elfogultságára és a képviselők közötti állítólagos egyenlőtlen bánásmód tanúsítására vonatkozott. E körben az ítéletében részletesen számba vette az alperes által konkrétan hivatkozott körülményeket – így a felperes állított kapcsolatát a Körl helyi civil szervezettel, az állítólagos politikai nézeteinek kinyilvánítását, illetve egyes ún. ellenzéki képviselőkkel folytatott beszélgetéseit –, valamint az ezek alátámasztására hivatkozott, időben jelentősen korábban keletkezett dokumentumokat (jelenléti ívet, meghatalmazást). Ezen bizonyítékoknak az irányadó eljárási szabályoknak (Kp. 78. § (2) bekezdése, illetve az (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése) megfelelő, okszerű és szabad mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság – az ítéltábla által is helyesnek ítélt módon, teljes összhangban a perben kihallgatott tanúk vallomásaival, és figyelemmel azok egymást erősítő szinergikus kapcsolatára is – helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy sem a becsatolt iratok, sem a bizonyítási eljárás során feltárt egyéb adatok nem voltak alkalmasak annak alátámasztására, hogy a felperes a helyi közéletben aktív politikai szerepet vállalt volna, vagy a munkavégzése során politikai

meggyőződése alapján részrehajló magatartást tanúsított volna. Az elsőfokú bíróság e körben helytállóan tulajdonított jelentőséget annak is, hogy a felperes jegyzői munkaköréből fakadó széleskörű kapcsolattartási kötelezettségével szükségszerűen együtt járt a helyben működő különböző társadalmi és egyéb (civil) szervezetekkel, illetve az önkormányzat rendeltetésszerű működésének biztosítása érdekében valamennyi, így az ellenzéki és nem ellenzéki képviselőkkel való rendszeres kapcsolattartás jogi és szakmai szükségessége. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk vallomásai pedig – kivétel nélkül és egybehangzóan – azt igazolták, hogy a felperes pártatlan és együttműködő magatartást tanúsított valamennyi képviselő irányába.

[40] Az elsőfokú bíróság az ítéltábla által is helyeselt módon vizsgálta a bizottsági ülésen történeteket is, amelynek során a tanúk egybehangzó vallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes nem saját indíttatásból, hanem kifejezett felkérésre hagyta el az üléstermet, kezdetben kizárólag azzal a céllal, hogy az egyébként már zárt irodáját az üléstermet ideiglenesen elhagyni kívánó képviselők rendelkezésére bocsássa. Hasonlóképpen a tanúk egybehangzóan igazolták azt is, hogy a felperes ezt követően sem a saját kezdeményezésére, hanem az egyik képviselő kifejezett kérésére maradt a helyszínen és adott rövid tájékoztatást az őket érdeklő eljárási kérdésekről; az ítéltábla ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy ezen tájékoztatási tevékenység tartalmilag összhangban áll a jegyzőnek a képviselő-testület és annak bizottságai szakszerű működésének segítésére vonatkozó törvényi kötelezettségével [Mötv. 81. § (3) bekezdése]. Végül a tanúvallomások kétséget kizáróan alátámasztották azt a tényt is, hogy az ülésterembe való visszatérést követően a képviselők kivonulásának okára vonatkozó elnöki kérdést nem a felpereshez, hanem más jelenlévőkhöz intézték. Ezen ténybeli megállapítások alapján az elsőfokú bíróság – az ítéltábla álláspontja szerint is – okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes részéről az egyenlő bánásmód követelményének az alperes által állított megsértése nem állt fenn. Helytállóan rögzítette továbbá az elsőfokú bíróság releváns további tényként azt is, hogy az eset egyedi jellegű volt, és nem nyert bizonyítást az, hogy a történetek az ún. ellenzéki képviselők számára bármilyen jogtalan előnyt jelentettek volna.

[41] Megalapozatlan és ellentétes a rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt bizonyítékokkal az alperes arra történt utalása is, hogy az ülésről távozó képviselők a felperessel nem szakmai kérdésekről tanácskoztak az irodájában. Az alperes által objektív bizonyítékként hivatkozott, az ülésteremben készült hangfelvétel ugyanis önmagában mindössze azt támasztja alá, hogy az egyik távozó képviselő (tanú1) kérte fel a felperest az ülésterem elhagyására azzal a céllal, hogy az irodájába beengedje őt és a tanácskozni kívánó képviselőtársait. E felvételből tehát az ítéltábla megállapítása szerint nem következik több annál, minthogy a felperes nem saját elhatározásából és kezdetben kizárólag az irodába történő bebocsátás céljából távozott az ülésteremből; azt azonban, hogy az irodában ezt követően ténylegesen mi hangzott el, a felvétel – az annak készítési helyéből fakadó fizikai korlátok miatt – értelemszerűen nem rögzíthette, következésképpen az e kérdés eldöntése szempontjából perdöntő bizonyító erővel nem bír. Azt a tényt ellenben, hogy a felperestől az irodában ezt követően jogi természetű tanácsot kértek, az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk – az alperes által cáfolni nem tudott – egybehangzó vallomásai hitelt érdemlően bizonyították. Következésképpen az elsőfokú bíróság helytállóan és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével járt el, amikor az irodában történetek megállapítása körében a konzisztens tanúvallomásokat, és nem az e körben bizonyító erővel nem rendelkező hangfelvételt vette

figyelembe. Nem bír jogi relevanciával az alperes azon további érve sem, hogy mivel a képviselők a visszatérésükkor nem a jogi tanácsadás tényével indokolták távollétüket, ebből annak hiányára lehet következtetni. Ez az érvelés teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, hogy a rendelkezésre álló peradatok szerint a képviselők egyáltalán nem indokolták távollétüket a visszatérésükkor, így pusztán hallgatásukból és az egyik képviselő kitérő válaszából az irodában történetekre nézve semmilyen – sem megerősítő, sem cáfoló – jogi vagy logikai következtetés nem vonható le. Végezetül az alperes azon felvetése is mellőzendő mint megalapozatlan, miszerint tanúl képviselő – korábbi polgármesteri tisztségéből fakadó szakmai tapasztalatára tekintettel – nem szorult a felperes tanácsára; ezen érvelés ugyanis egyrészt spekulatív jellegű, másrészt maga a nevezett képviselő a tanúkenti meghallgatása során életszerű és logikus magyarázatot adott arra, hogy a korábbi tapasztalatai ellenére az adott konkrét eljárási helyzetben miért tartotta szükségesnek a jegyző (felperes) szakmai álláspontjának kikérését.

[42] Ugyancsak megalapozatlan az alperesnek az ülésen történetekre vonatkozó azon – téves következtetéseken alapuló – interpretációja, amely szerint tanúl képviselő azzal a céllal kért szünetet, hogy két társával és magával a felperessel az ülés többi résztvevőjétől elkülönülve, zárt körben folytathasson megbeszélést. Noha önmagában az a tény nem volt vitatott, hogy az ülésről távozó három képviselőnek valóban ez volt a közös szándéka, azt azonban az alperes semmilyen hitelt érdemlő bizonyítékkal nem támasztotta alá az eljárás során, és semmilyen peradat nem utal rá, hogy ezen elkülönült tanácskozásra irányuló szándékban a felperes maga is osztozott volna, illetve hogy a távozó képviselőkkel – a jegyzői minőségében általa jogszerűen nyújtott, őket szakmailag segítő munkáján kívül – bármiféle előzetes szándékegységben járt volna el. Hasonlóképpen nem vonható le az alperes által állított negatív következtetés abból a körülményből sem, hogy az ülésre visszatérő képviselők egyike a külön megbeszélés tartalmára irányuló elnöki kérdésre kitérő választ adott, figyelemmel mindenekelőtt arra, hogy e körben a képviselők tájékoztatási kötelezettséggel más jelenlévők felé nem tartoztak. A felperest pedig e tekintetben még kevésbé terhelte bárminemű válaszadási kötelezettség, egyrészt azért, mert a tanúvallomások egyértelmű tartalma szerint a hivatkozott kérdést nem hozzá intézték, másrészt pedig azért, mivel a képviselők konkrét felkérésére tanácsadóként eljáró jegyző a rá irányadó szakmai és etikai szabályok alapján egyébként sem lett volna jogosult a tanácsot kérő képviselők kifejezett hozzájárulása nélkül a velük folytatott külön megbeszélés tartalmát felfedni.

[43] Amint azt az ítéltábla a jelen határozatban korábban már kifejtette, mivel az alperes az elsőfokú ítéletnek a bizalomvesztés fogalmi előfeltétele (a korábbi bizalom) hiányára vonatkozó elsődleges ítéleti megállapítást a fellebbezésében sem eljárásjogilag, sem érdemben nem támadta, így az a másodfokú eljárásban irányadónak volt tekintendő. Ehhez képest csupán másodlagos jelentőségű, ugyanakkor az elsőfokú ítélet teljeskörű megalapozottságát erősíti az a – fent kifejtett – további megállapítás, amely szerint az alperes a felmentés konkrét indokaiként felhozott állított kötelezettségszegéseket – nevezetesen a felperes részéről állított valótlán tájékoztatást és részrehajló működést – a perben hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani. Mindezek alapján az ítéltábla összességében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok körültekintő és okszerű mérlegelésével, a Kttv. releváns rendelkezéseinek és a Kúria által formált, a bizalomvesztés mint felmentési ok alkalmazhatósági feltételeit rögzítő következetes

joggyakorlatnak is mindenben megfelelően jutott arra a helytálló jogi következtetésre, hogy a felperes közszolgálati jogviszonyának alperes által történt megszüntetése jogellenes volt.

[44] A felperes azon eljárési kifogása kapcsán, amely szerint az alperes a kárenyhítés kérdésére – mivel arra az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott – a fellebbezést nem alapíthatta volna, az ítéltábla az alábbiakra mutat rá. A Kp. 100. § (3) bekezdése – noha a fellebbezési eljárásban főszabályként korlátozza az elsőfokú eljáráshoz képest új tények állítását és új bizonyítékok előterjesztését – nem tartalmaz olyan tiltást, amely kizárná annak lehetőségét, hogy a fellebbező fél az elsőfokú ítélet jogsértő jellegének alátámasztása érdekében olyan jogszabálysértésre (új jogalapra vagy az addigiaktól eltérő jogi érvelésre) hivatkozzon, amelyet az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő. A Kp. 100. § (4) bekezdése e körben lehetővé teszi új jogi indokok vagy érvelés előadását a fellebbezési eljárásban, következésképpen az alperes jogszerűen hivatkozhatott fellebbezésében a kárenyhítési kötelezettség vizsgálatának elmulasztására, függetlenül attól, hogy erre az elsőfokú eljárásban korábban hivatkozott-e. Megjegyzi ehhez kapcsolódóan az ítéltábla azt is, hogy az alperesnek az elsőfokú eljárás során – a bírósági döntés ismeretének hiányában – nem is lehetett módja arra, hogy az elsőfokú ítéletnek a kárenyhítésre vonatkozó esetleges hiányosságait kifogásolja.

[45] Az alperes kárenyhítési kötelezettséggel kapcsolatos érvelése tekintetében az ítéltábla visszautal a jelen ítélet [32] bekezdésében rögzítettekre. Ez alapján, és különös figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésében e tárgykörben az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottságát és az ítéleti indokolás érdemi helytállóságát az irányadó eljárásjogi szabályok megsértésére hivatkozva nem támadta, a másodfokú bíróságnak – az előzőekben kifejtettekkel összhangban – nem volt törvényes lehetősége sem az e kérdéskörben releváns tényállási elemek felülmérlegelésére, sem pedig az ítéleti indokolás ezen részének érdemi és teljeskörű felülbírálatára. Az elsőfokú ítélet anyagi jogi helytállóságának további alátámasztása érdekében ugyanakkor az ítéltábla megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében okszerűen vonta értékelési körébe a felperes életkorát mint az őt megillető átalánykártérítés összegének meghatározása szempontjából az elhelyezkedési esélyeit objektíve negatívan befolyásoló releváns körülményt, még abban az esetben is, ha a felperes formálisan nem tartozott a Kttv. szerinti védett korú munkavállalók fogalmi körébe. Ahogyan azt is helyesen állapította meg – figyelemmel a felperes által bizonyítékként csatolt, az aktív álláskeresői erőfeszítéseit hitelt érdemlően igazoló (szám szerint 15) elutasító munkáltatói értesítésekre –, hogy a felperes a felmentése óta eltelt időszakban nem tudott újra elhelyezkedni annak ellenére, hogy aktívan és széles körben keresett állást, nem csupán jegyzői, hanem más, képzettségének megfelelő pozíciókban is (aljegyző, ügyintéző, referens). Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság által az ügy ezen aspektusában is megállapított (és az alperes által eljárásjogilag szabályszerűen nem támadott) tényállás az ítéltábla megítélése szerint is okszerűen támasztja alá azt a következtetést, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének a tőle az adott helyzetben általában elvárható mértékben eleget tett. Következésképpen az alperes fellebbezése ebben a körben is alaptalannak bizonyult.

[46] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg. Ennek során a felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson történt elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[48] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott (1.197.920 forint) mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[49] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson bírálta el, tekintettel arra, hogy az alperes tárgyalás tartását kérte.

[50] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. április 15.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró